

dens Redskab. En af Mejeri-Eleverne havde fundet ham paa Stakkepladsen, hvor han havde skjult sig.

Men der var ogsaa noget ved denne Udaad, der virkede befriende paa hans Sind. I en vis Forstand stod han virkelig her som en Fremmed og betragtede det hele Skuespil paa tusinde Miles Afstand. Synet af dette Flammehav mættede hans Sjæls vilde Sørgmodighed. Det lyste for ham som en Bebudelse af den Verdensbrand, mere og mere længtes efter. En Syndflod af Ild, hvori en stakkels fordærvet Menneskeslægt skulde nedhvirvles og forgaa!

Der kom et nyt, dumpt Brag. Brandhagerne havde igen været i Virksomhed. Den ene Gavl var bleven væltet ned over Ilden, som begyndte at ose.

Snart stod kun de nøgne Mure igen. Spær efter Spær var sunket ned i det glødende Indre. Natten og Mørket vendte tilbage.

Men endnu længe hørtes Brølet af Kvæget, der foer omkring ude paa Engen.

Den næste Formiddag, da Povl Gaardbo kom op i Skovhuset, fandt han Dihmer i Sengen. Paa hans Spørgsmaal om, hvordan han havde det efter Nattens Uro, svarede Dihmer blot, at han var træt. Han talte lidt om Kjeld Borgens Bedrift, men viste sig iøvrigt uden Interesse for, hvad Povl Gaardbo berettede om Branden og dens Følger.

Ved Bortgangen betroede Barbara Doktoren, at Dih-